

Ta dostavek ji je zvenel nekako zaničljivo na uho. Ker je bila jako ponosna ženska, se je vzbudila ošabnost v nji. Odgovorila je pikro: „Da je pošten, bi tako ne odhajal iz Ljubljane!“

Polovica velega obraza se je skrila za široko kravato:

„Odpustite, gospa, če ne umejem vaših besed! Pošten, pošten pa je vsak Neri Corsini!“

„Svetlost,“ je nadaljevala odločno, „znano vam mora biti, da se je gospod sin približal moji hčeri, da ji je govoril besede, katere so ji zmedle glavo ter jo spravile v javno govorico.“

Zavrnil jo je ironično: „Preslabo ste pazili na svojo hčer, gospa Češkova!“

(Dalje prihodnjič.)

Oči.

Otrok, ne prosi me z očmi!
Zaman gore ti v mladi strasti:
več tabor trdni ne stoji
in tabor več ne more pasti.

O, molim jaz očesi dve:
v globino duše sta zastrti
in v njih solzé ponosne spe. —
O, molim jaz očesi smrti . . .

Vladimir Levstik.

Ti si ko mirno, širno morje . . .

Ti si ko mirno, širno morje.
Jaz pa sem kakor ljut orkan,
ki morju razdivjá valove.
Orkan, kjer on je, tja navzgor je
dviguje in, moči pijan,
odpre srebrne mu gradove,
in kar je biserov v dnu vod,
jih zmeče na blesteči prod.

A. Gradnik.